

LBRIS

We know
books

ANTOLOGIA
unui
AUTOR

Vasile ROMANCIUC

**REcitirea
PROVERBELOR**

Știința

Lectori: Mircea V. Ciobanu, Mihai Papuc

Corectori: Mariana Belenciu, Elena Pistrui

Redactor tehnic: Nina Duduciuc

Machetare computerizată: Andrei Ichim

Copertă, concepție grafică: Andrei Ichim

ÎNTEPRINDEREA
EDITORIAL-POLIGRAFICĂ

ȘTIINȚA

str. Academiei, nr. 3, MD-2028, Chișinău, Republica Moldova

tel.: (+373 22) 73-96-16 (anticamera); (+373 22) 73-99-94 (marketing)

(+373 22) 73-99-83 (depozit); fax: (+373 22) 73-96-27

e-mail: prini_stiinta@yahoo.com

www.editurastiinta.md

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Întreprinderii Editorial-Poligrafice Știința.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Romanciuc, Vasile

Recitirea proverbelor / Vasile Romanciuc; copertă, concepție grafică: Andrei Ichim.

– [Ed. a 2-a]. – [Chișinău]: Știința, 2021 (Combinatul Poligrafic). – 115 p.

– (Colecția „Antologia unui Autor”, ISBN 978-9975-4208-8-4)

ISBN 978-9975-85-291-3.

© Vasile Romanciuc. 2007, 2021

© Întreprinderea Editorial-Poligrafică Știința. 2007, 2021

Cuprins

REcitirea PROVERBELOR

8	Cad lin litere	38	Papagalul
9	VARIANTĂ POSIBILĂ	39	Noi
11	Bibliotecile	40	Arta compătimirii
12	Un ochi	41	Pastel
13	Tabla înmulțirii cu șapte	42	Acolo se naște lumina
14	E toamnă, cad măștile	43	Un izvor însetat
15	Orologiu	44	Luminați de-un mac
16	Marele pustiu invizibil	45	Tu
17	Albina	46	Elegie
18	De parcă te ascultă Eminescu	47	Cândva, în Poiana Albastră
19	Astfel ne întrebam...	48	Ochii tăi...
20	Litanie	49	Femeia pe care-o iubesc
22	Lasă un semn	50	Tu ești stăpâna lumii
23	Oglinda	51	Romanță pentru tine
24	Ce ai visat cândva	52	Anotimpuri
25	Apa care trece, pietrele care rămân	53	De dragul tău
26	Izvorul	54	Flori pentru florăreasă
27	Biserica de peste Prut	55	Sentiment
28	Infarct	56	Povestea robotului sentimental
29	Să-ntârzie primăvara	58	Plouă
30	(R)estul Europei	59	Arbore în toamnă târzie
31	Îngeri la televizor	60	Reflux
32	Echilibru, formulă autohtonă	61	Elegie
33	Tăcerea	62	Confuzii de toamnă
34	Amprente	63	Cuvintele
36	Amurg de iarnă	64	Tempora mutantur...
37	În pustiu roșu, tărâm al pierzaniei	65	Jocuri de cuvinte

66		Dilemă	75		Pactizare
67		Lacăt	76		Capul plecat
68		Nuca	77		Spectacol
69		Fum	79		Răsai, soare
70		Temă (teamă) basarabeană	80		Schiță la Mănăstirea Agapia
71		Piatra de pe suflet	81		Poem
72		Umbra	82		Rana
74		Praștia lui David	83		Busuioc

TOATE ÎNTÂMLĂRILE SE PREFAC ÎN CUVINTE
(Versuri pentru copii)

86		Câteva lucruri știute despre <i>carte</i> și <i>cărți</i>	103		Țara iernii
87		O furnică în bibliotecă	104		Albinele Daciei
89		Doi iezi	106		Cerbul
90		Învățătorii	107		Despre ce-am vorbit cu melcul
91		Balaurul care n-a mai ajuns în poveste	108		Somnea
93		O glumă... de mestecat	109		Un bostan lăudăros
95		Canelumea	110		O-ntâmplare la serbare
97		Scaiul	111		Clovnul
98		Câinii și stăpânii	112		Racul
99		Ursul dirijor	113		Hipopotamul
100		Fără soare, nu crești mare	114		Un cocoș la teatru
101		La bunici	115		Melcul
102		Salbă			

R E c i t i r e a
PROVERBELOR

Sunt purtătorul de cuvânt al tăcerii.

Plouă curat, cald, cad lin litere
 din alfabetul ceresc –
 dacă aş putea alcătui din ele
 cuvinte,
 aş trăi bucuria unor poeme de dragoste
 dumnezeieşti.

Visez de mult o poezie de dragoste,
 o poezie neobişnuită,
 în care sentimentele pot fi citite
 şi înţelese
 fără dicţionarul de neologisme,
 fără dicţionarul de arhaisme.

Sentimente care se văd
 graţie propriei lor lumini.

Sentimente care,
 pentru a se face auzite,
 nasc liniştea mai întâi.

Sunt purtătorul de cuvânt al tăcerii.

Mi-ar fi plăcut să fiu un cuvânt
 (eu sunt cuvântul „sunt”, scria Nichita
 Stănescu),
 să fiu un cuvânt,
 să mă caute cu disperare, zile în şir, un poet –
 negăsindu-mă,
 să nu-şi poată termina poemul

un cuvânt care nu rimează
 cu celelalte cuvinte
 şi nu poate fi pus
 în cătuşele unui distih banal
 (ah! umilinţa de-a sta ascultător
 sub călcâiul piciorului de vers –
 acest „poetic” călcâi al lui Ahile!)

mi-ar fi plăcut să fiu un cuvânt,
 un cuvânt singular, un cuvânt singur,
 un cuvânt silhastru

* * *

mi-ar fi plăcut să fiu un cuvânt,
 în afară de lupta cuvintelor pentru existenţă
 (vorba lui Grigore Vieru),
 există o egalitate a cuvintelor, fascinantă,
 cine are ochi de văzut – vede,
 cine are inimă de înţeles – înţelege:
 cuvântul *cerşetor*, bunăoară, nu este
 mai sărac decât cuvântul *bancher*,
 cuvântul *filosof* nu se consideră
 mai deştept decât cuvântul *neştiutor*,
 cuvântul *sergent* nu execută ordinele
 cuvântului *general*,

cuvântul *negru* nu este sclavul
cuvântului *alb*

și așa mai departe

cuvintele sunt fericite, cuvintele există
fără să-și cunoască sensurile

* * *

mi-ar fi plăcut să fiu un cuvânt,
un cuvânt
silabisit de micuțul ce-nvață vorbirea,
un cuvânt dintr-o scrisoare
de dragoste,
ultimul cuvânt al muribundului
către cei dragi,
un cuvânt care ar anihila
puterea blestemelor,
un cuvânt dintr-o rugăciune,
un cuvânt dintr-o colindă

mi-ar fi plăcut să fiu un cuvânt,
un cuvânt
de care să le fie dor
celorlalte cuvinte

Lui Leo Butnaru

Aici vine sufletul
să se bucure, gândul
să muncească, vederea
să împrumute lumină

aici, în această oază
împuținând deșertul
și deșertăciunea,
înmulțind iubirea, speranțele

* * *

dacă n-ar fi, nu s-ar povesti,
dar este:
timpul dinlăuntrul unei biblioteci
este altul decât cel din afara ei
aici, într-o zi, crești cât alții, din afară,
într-un an, într-un veac, într-o viață,
aici este
tinerețe fără bătrânețe
și viață fără de moarte

* * *

biblioteci-teci
pentru săbiile ascuțite
ale spiritului,
pentru săbiile neruginitoare
ale cuvântului –
așa ar fi zis Alexandru Macedon
după ce a văzut în vis
viitoarea Bibliotecă
din viitorul oraș Alexandria

cuvântul *negru* nu este sclavul
cuvântului *alb*

și așa mai departe

cuvintele sunt fericite, cuvintele există
fără să-și cunoască sensurile

* * *

mi-ar fi plăcut să fiu un cuvânt,
un cuvânt
silabisit de micuțul ce-nvață vorbirea,
un cuvânt dintr-o scrisoare
de dragoste,
ultimul cuvânt al muribundului
către cei dragi,
un cuvânt care ar anihila
puterea blestemelor,
un cuvânt dintr-o rugăciune,
un cuvânt dintr-o colindă

mi-ar fi plăcut să fiu un cuvânt,
un cuvânt
de care să le fie dor
celorlalte cuvinte

Lui Leo Butnaru

Aici vine sufletul
să se bucure, gândul
să muncească, vederea
să împrumute lumină

aici, în această oază
împuținând deșertul
și deșertăciunea,
înmulțind iubirea, speranțele

* * *

dacă n-ar fi, nu s-ar povesti,
dar este:
timpul dinlăuntrul unei biblioteci
este altul decât cel din afara ei
aici, într-o zi, crești cât alții, din afară,
într-un an, într-un veac, într-o viață,
aici este
tinerețe fără bătrânețe
și viață fără de moarte

* * *

biblioteci-teci
pentru săbiile ascuțite
ale spiritului,
pentru săbiile neruginitoare
ale cuvântului –
așa ar fi zis Alexandru Macedon
după ce a văzut în vis
viitoarea Bibliotecă
din viitorul oraș Alexandria

Rătăcește, trist și înlăcrimat, un ochi prin
oraș.

O lume amărâtă trece pe lângă el
prefăcându-se că nu-l vede.

Nimeni, nimeni nu-l întreabă:
ochiule, vrei să fii al meu?

Nimeni, nimeni nu-i zice:
ochiule, ce mult îmi lipsești!

Orbii nu vor să mai vadă.

Văzătorii nu vor să vadă mai mult decât văd.

Lumea se teme de ochiul acesta
care mai știe ce-i plânsul:

i-ar putea schimba punctul de vedere
asupra propriei sale orbiri.

Rătăcește, trist și înlăcrimat, un ochi prin
oraș.

TABLA ÎNMULȚIRII CU ȘAPTE

Nimeni,
nimeni nu mai vrea să fie balaur.
Nimeni.

Mai ales balaur cu șapte capete.

Că nu-i glumă să-ți cumperi
șapte pălării deodată.

Sau șapte perechi de ochelari.

Iar dacă mai ești și fumător, ce te faci?

Iar dacă-ți mai place și păhărelul?

Bineînțeles, e grozav să-l bârfești pe cutare

cu șapte guri sincronizate,

dar face să fii balaur

numai pentru atât?

Dar când prind a se certa

cele șapte capete – care dintre ele-i mai
deștept? –

vai, Doamne! cum se mai mănâncă,
cum se mai mușcă!

Hai să fim oameni, zice balaurul,
furat de gândurile acestea pedagogice,
apoi se dă de șapte ori peste cap
(peste... capete),

având certitudinea că se transformă
în

omul nou, omul nou, omul nou,
omul nou,

omul nou, omul nou, omul nou.

O jumătate de viață nu facem altceva decât
 să ne punem măști pe obraz:
 mască peste mască, mască peste mască...
 Cele purtate vreme îndelungată
 ni se par, după un timp, fețe omenești –
 ne punem atâtea măști, câte le poate duce
 obrazul,
 cât faptul acesta nu e bătător la ochi.
 Dacă ți-a spus cineva că ești gros de obraz,
 să știi că ți-ai pus o mască în plus,
 te-ai deconspirat –
 acum începe cea de-a doua jumătate a vieții,
 în care
 cad măștile acumulate anterior.
 Cad măștile ca frunzele toamna:
 mască după mască, mască după mască...
 Ar trebui, desigur, după ce vor cădea toate
 măștile,
 să dăm de față adevărată,
 să dăm de față adevărată,
 dar, vai!
 nu dăm decât de masca nr. 1
 sub care nu se mai ascunde nimic –
 cine știe, cine știe
 de când ne naștem mascați,
 de când ne naștem mascați...
 E toamnă.
 Cad frunze și măști.
 Cad frunze și măști.

Suntem montați
 în Marele Timp precum
 cucii, cucii în orologii –
 rolul nostru e neînsemnat:
 la vremea convenită,
 scoatem capul prin ușița
 demodatului măsurător de clipe,
 strigăm sau cântăm *cu-cu* de câte ori e nevoie
 și dispărem
 până la următoarea oră exactă.
 Cu-cu, cu-cu, viață
 între roți dințate, între dinți rotați.